

FILARMONICA OLTENIA
CRAIOVA

LEGACY
SEASON

VINERI
5
IUNIÉ 2026
19:00

Dirijor

OVIDIU BĂLAN

ULADZISLAU KHANDOHI

pian

Mozart
& Prokofiev

Laureat al
Concursului de pian
"Dinu Lipatti"
Craiova 2024

WOLFGANG AMADEUS MOZART:

Uvertura operei „Flautul fermecat”

Concertul nr. 24 în Do minor pentru pian și orchestră, K. 491

SERGHEI PROKOFIEV:

Concertul nr. 2 în Sol minor pentru pian și orchestră, op. 16

ORCHESTRA SIMFONICĂ A FILARMONICII „OLTENIA”

SCAN ME

Filarmonica "Oltenia" Craiova

2026

Calea Unirii, nr. 16
Craiova, Dolj, România
Tel: 0251 414.688
secretaria@filarmonica-oltenia.ro

Asociația "Oltenia"
este o instituție publică de concerte subordonată
la Prefectura Craiova
și Consiliul Local Municipal

Prețuri bilete: 50 lei;
15 lei (elevi, studenți, pensionari)
Bilete se găsesc la apartul Filarmonicii Oltenia
și pe oltenia.ro
Rotății la telefon: 0251.414.688

www.filarmonicaoltenia.ro

@[filarmonicaolteniacraiova](https://www.instagram.com/filarmonicaolteniacraiova)1947

[filarmonicaolteniacraiova](https://www.facebook.com/filarmonicaolteniacraiova)

[olteniaphilharmonic](https://www.instagram.com/olteniaphilharmonic)

GRAFICĂ: DANIEL ENE

Parteneri media

Autonom
REDUCE RO

Mozart & Prokofiev

Wolfgang Amadeus Mozart:

Uvertura operei „Flautul fermecat” (aprox. 8')

Concertul nr. 24 în Do minor pentru pian și orchestră, K. 491

(aprox. 30')

- *Allegro*
- *Larghetto*
- *Allegretto*

Serghei Prokofiev:

Concertul nr. 2 în Sol minor pentru pian și orchestră, op. 16 (aprox. 35')

- *Andantino – Allegretto*
- *Scherzo: Vivace*
- *Intermezzo: Allegro moderato*
- *Finale: Allegro tempestoso*

OVIDIU BĂLAN

DIRIJOR

ULADZISLAU KHANDOHI

pian, BELARUS

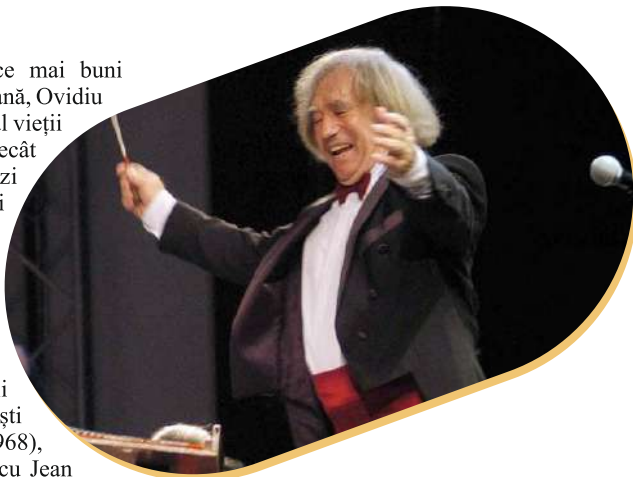
ORCHESTRA SIMFONICĂ
A FILARMONICII “OLTENIA”

OVIDIU BĂLAN

Considerat unul dintre ce mai buni dirijori, format în tradiția est-europeană, Ovidiu Bălan este și un entuziast promotor al vieții muzicale din orașe ceva mai mici decât centrele universitare, fiind astăzi director executiv, director muzical și prim-dirijor al Filarmonicii „Mihail Jora” din Bacău (din 1968) și prim-dirijor al Orchestrei Simfonice a Filarmonicii din Ploiești (din 1995).

Născut în anul 1942, Ovidiu Bălan a aprofundat studiul artei muzicale în cadrul Universității Naționale de Muzică din București (absolvită *summa cum laude* în 1968), pentru ca apoi să se perfecționeze cu Jean Fournet și Marius Constant în cadrul Cursurilor Internaționale organizate la Școala din Hilversum (Olanda). Ovidiu Bălan nu s-a oprit însă aici, ci acceptând invitația în S.U.A., a continuat să se perfecționeze cu mari dirijori, alături de orchestre celebre, de la Eugene Ormandy și Orchestra Simfonică din Philadelphia, la Sir Georg Solti și Orchestra Simfonică din Chicago, Zubin Mehta și Orchestra Simfonică din Los Angeles, Aldo Ceccato și Orchestra Simfonică din Detroit, Lorin Maazel și Orchestra Simfonică din Cleveland, Pierre Boulez și Orchestra Simfonică din New York sau Seiji Ozawa și Orchestra Simfonică din Boston.

În tot acest timp, deși a dirijat orchestre din S.U.A. și Europa, Ovidiu Bălan, distins cu mai multe premii și distincții, și-a legat numele de activitatea Filarmonicii „Mihail Jora” din Bacău, ansamblu alături de care a susținut numeroase concerte și a realizat mai multe turnee încununate de succes.

Apreciat și la nivel internațional pentru valoarea sa artistică, Ovidiu Bălan a condus inclusiv Filarmonica „George Enescu”, la pupitrul căreia s-a aflat și în cadrul finalelor celor mai recente ediții ale Concursului Internațional „George Enescu”.

ULADZISLAU KHANDOHI

Uladzislau Khandohi, născut la 7 octombrie 2001, la Minsk, Belarus, într-o familie de muzicieni renumiți pentru măiestria lor la țambal, a demonstrat încă de la o vârstă fragedă un talent pianistic remarcabil. A început studiul pianului la șapte ani, a câștigat primul său Mare Premiu la Concursul Municipal Deschis „Mendzelevskaya” din Moghilev la vârsta de zece ani, iar în anul următor a triumfat la Concursul „Sviridov” pentru tineri interpreți din Sankt Petersburg.

În 2013, a fost admis la Colegiul Republican de Muzică al Academiei de Stat de Muzică din Belarus, la clasa Irinei Semenyako.

Uladzislau a continuat să se afirme, câștigând Festivalul Internațional „Astana Piano Passion” și Concursul Internațional „Spărgătorul de nuci” în 2014. Profilul său internațional a crescut în 2016, când a devenit finalist la Concursul Internațional de Pian „Gina Bachauer” și odată cu lansarea albumului său de debut, publicat de casa de discuri Melodiya.

A obținut distincții la cea de-a II-a ediție a Concursului Internațional „Grand Piano” de la Moscova, în 2018, și, beneficiind de o bursă din partea Fundației Internaționale de Caritate „Yuri Rosum”, a susținut concerte în Belarus, Rusia, Spania, Italia, Franța și Elveția. În 2020, s-a înscris la Conservatorul de Stat din Moscova, la clasa profesoarei Natalia Trull, continuându-și ascensiunea cu premii I la Ferrol și Sanremo (Italia), precum și la Concursul Internațional de Pian „La Palma d'Oro” în 2021.

Uladzislau a fost finalist la Concursul de Pian „Cliburn” din 2022, apoi a obținut premiul al

WOLFGANG AMADEUS MOZART

Uverturile câtorva opere de Mozart au fost “acceptate” de mult timp ca lucrări de sine stătătoare, în cadrul repertoriilor orchestrelor filarmonice. Ele presupun o tehnică orchestrală bine pusă la punct și precizie interpretativă; din acest motiv, pot fi socotite ca unitate de măsură în ceea ce privește nivelul artistic al orchestrei și al dirijorului.

“Flautul fermecat” (“Die Zauberflöte”), ultima operă mozartiană, datând din anul 1791, ocupă un loc special printre lucrările sale scenice (libretul: Emanuel Schikaneder). Spre deosebire de celelalte opere, care din punct de vedere al formei sunt apropiate operei italiene, expresia “Flautului fermecat” se apropie mai degrabă de un mister dramatic. De asemenea, libretul operei, complicat și simbolic, a fost conceput în limba germană și nu italiană, precum în alte opere mozartiene. Caracterul neobișnuit al operei este susținut și de măiestria compozitorului de a clădi sonorități verosimile, pe deplin conturate ca mesaj ideatic. Premiera a avut loc la Viena, la Burgtheater, pe 30 septembrie 1791, sub conducerea muzicală a compozitorului.

Trei acorduri puternice ale întregii orchestre marchează Adagio-ul introductiv de un

încheie prima parte. Urmează, din nou, un scurt Adagio, constând din trei acorduri repetate tot de atâtea ori de instrumentele de suflat (prin raportare la simbolismul operei, cifra trei joacă un anumit rol), apoi, începe partea a doua, în care este “introdusă”, din nou, în fluxul sonor, tema principală, de această dată într-o prelucrare contrapunctică de efect. Dispare caracterul liniștit al muzicii, în tonalitate minoră. Treptat atmosfera se înseninează, încheierea fiind vioaie, optimistă. Sentimentul ce răzbate din muzica celui de-al doilea concert pentru pian și orchestră scris de Mozart în anul 1786 - Concertul nr. 24 în Do minor, K. 491 - amintește de tristețea copleșitoare ce caracterizează conținutul melodic al Sonatei în Mi minor (pe care compozitorul o scrisese cu ani în urmă, în ultima sa călătorie la Paris).

Dintre cele două concerte pentru pian realizate în tonalitate minoră (în Re și în Do minor), ultimul pare a fi fost rodul unor gânduri și mai frământate. Tematica lui dureroasă este redată de o măiestrită țesătură a ideilor muzicale, atribuită când ansamblului simfonic integral, când grupului de instrumente de suflat, când pianului sau chiar altor instrumente (flaut, oboi sau clarinet).

Niciodată în istoria concertului o primă mișcare nu a avut o întindere și o încordare interioară mai ample. Grupul corzilor, peste timbrul grav al fagotului, expune în unison o temă neliniștită care se impune din ce în ce mai pregnant prin intensificarea ei sonoră. După apariția acestei idei muzicale, la început timidă, apoi energetică și amenințătoare, după un moment de pasageră liniște adus de dialogul purtat între grupul

sufletătorilor (asemenea unui grup “concertino”) și orchestră, pianul își începe mărturisirea printr-o melodie tânguitoare. Orchestra tinde să risipească această atmosferă apăsătoare, reiterând tema inițială pe care pianul, resemnat parcă, o preia și o deapănă în limbajul lui agitat. O oază de speranță se întrezărește prin apariția unui episod calm, expus pe rând de pian, de suflători și de orchestra întreagă, dar fără rezistență. Ceea ce se impune a fi menționat în legătură cu muzica acestei prime părți rezidă în faptul că nici pasajele de virtuozi, nici ornamentația scriiturii nu risipesc problematica ei dramatică.

În partea a doua (Larghetto), pianului îi revine un rol dificil, cel al unui personaj care și-a înfrânt durerea, care a reușit să se ridice deasupra angoaselor. Melodia lui simplă curge mângâietor, evocând sentimente profunde. Discret, orchestra o întonează ca un ecou, fără să-l tulbure limpezimea. Intervin gânduri noi (în forma de lied, pe schema A - B - A - C - A), dar melodia curată, cu intonații de colind, își reia filonul, încheind una din cele mai expresive pagini lente din creația concertantă mozartiană.

În final (Allegretto), forma de rondo este înlocuită cu cea a temei cu variațiuni. Subiectul tematic, prezentat în piano de către orchestră, cu rezonanțe triste ce se integrează în atmosfera lucrării, se luminează din ce în ce mai mult în ipostaza creată de intervenția pianului, apoi de cea a suflătorilor, ajungând la accente eroice de marș. (text preluat și adaptat după Ioana Ștefănescu, O istorie a muzicii universale, vol. II, Editura Fundației Culturale Române, 1996, p. 209 -211)

SERGHEI PROKOFIEV (1891 - 1953)

Serghei Prokofiev a început să lucreze la Concertul nr. 2 în Sol minor pentru pian, op. 16, în 1912 și l-a finalizat în anul următor. Cu toate acestea, acea versiune a concertului este pierdută; partitura a fost distrusă într-un incendiu în urma Revoluției Ruse. Prokofiev a reconstruit lucrarea în 1923, la doi ani după ce a terminat Concertul nr. 3 pentru pian și a declarat că este „atât de complet rescris încât ar putea fi aproape considerat Concertul nr. 4”. Interpretând ca solist, Prokofiev

a avut premiera acestui „nr. 2” la Paris pe 8 mai 1924, sub conducerea lui Serge Koussevitzky.

Lucrarea este structurată în patru părți. Prima și ultima mișcare au fiecare o durată de aproximativ douăsprezece minute și constituie unele dintre cele mai dramatice piese muzicale din toate concertele pentru pian ale lui Prokofiev. Ambele conțin cadențe lungi și dezvoltate, cadența primei mișcări ocupând singură aproape întreaga a doua jumătate a mișcării.

Prima parte începe înșelător de liniștit, aproape ca o nocturnă blândă de Chopin. Cu toate acestea, acest lirism fragil este de scurtă durată. Muzica crește în intensitate, ducând la o cadență solo monumentală și terifiantă, care tună cu disonanțe zdrobitoare și exigențe virtuozice, înainte ca un ecou fantomatic al temei de deschidere să încheie mișcarea.

Foarte scurtă, partea a doua este un

perpetuum mobile frenetic. Solistul trebuie să interpreteze un flux neobosit de note de șaisprezecimi rapide, cu o viteză amețitoare, ceea ce îl face unul dintre cele mai dificile pasaje tehnice din literatura pianistică.

În loc de un interludiu lent și liric, această mișcare este un marș bizar și amenințător. Legendarul pianist Sviatoslav Richter a descris atmosfera tulburătoare și apăsătoare a acestei mișcări ca sunând ca „un dragon care își devorează puii”.

Finalul reflectă amploarea amplă a primei mișcări, deschizându-se cu o avalanșă explozivă de note și intervenții orchestrale agresive. Această frenezie turbulentă este puternic contrastată de o melodie onirică, intimă, asemănătoare unui cântec popular rusesc. O cadență extinsă se dezlănțuie în cele din urmă, ducând la o concluzie bombastică.

English

OVIDIU BĂLAN

Considered one of the finest conductors trained in the Eastern European tradition, Ovidiu Bălan is also an enthusiastic promoter of musical life in cities somewhat smaller than major university centers. He is currently the executive director, musical director, and principal conductor of the “Mihail Jora” Philharmonic in Bacău (since 1968), as well as principal conductor of the Philharmonic Symphony Orchestra in Ploiești (since 1995).

Born in 1942, Ovidiu Bălan pursued advanced studies in musical art at the National University of Music in Bucharest (which he graduated from *summa cum laude* in 1968). He then further refined his skills with Jean Fournet and Marius Constant at the International Courses organized at the Hilversum School (Netherlands). However, he did not stop there—accepting an invitation to the United States, he continued his training with great conductors alongside renowned orchestras, working with Eugene Ormandy and the

Philadelphia Symphony Orchestra, Sir Georg Solti and the Chicago Symphony Orchestra, Zubin Mehta and the Los Angeles Symphony Orchestra, Ald Ceccato and the Detroit Symphony Orchestra, Lorin Maazel and the Cleveland Symphony Orchestra, Pierre Boulez and the New York Symphony Orchestra, and Seiji Ozawa and the Boston Symphony Orchestra.

Throughout this time, although he conducted orchestras in both the United States and Europe, Ovidiu Bălan—recipient of numerous awards and distinctions—remained closely associated with the “Mihail Jora” Philharmonic in Bacău, with which he performed many concerts and undertook several successful tours.

Internationally appreciated for his artistic value, Ovidiu Bălan has also conducted the “George Enescu” Philharmonic, leading it during the finals of the most recent editions of the “George Enescu” International Competition.

ULADISLAV KHANDOHI

Uladzislav Khandohi, born on October 7, 2001, in Minsk, Belarus, into a family of musicians renowned for their dulcimer mastery, displayed prodigious piano talent from an early age. He began lessons at seven, won his first Grand Prix at the Mendeleevskaya Open City Competition in Mogilev at age ten, and the

following year triumphed at the Sviridov Competition for Young Performers in St. Petersburg.

In 2013, he entered the Republican Music College of the Belarusian State Music Academy under Irina Semenyako. Uladzislav continued to gain recognition, winning the Astana Piano

Passion International Festival and the International Competition "Nutteracker" in 2014. His international profile grew in 2016 as a finalist at the Gina Bachauer International Piano Competition and with the release of his debut solo album by Melodiya.

He earned laurels at the II International Grand Piano Competition in Moscow in 2018 and, supported by a scholarship from the International Charity Fund of Yuri Rosum, performed across Belarus, Russia, Spain, Italy, France, and Switzerland. In 2020, he enrolled at the Moscow State Conservatory under Professor Natalia Trull, continuing his ascent with first prizes in Ferrol and Sanremo, Italy, and the "La Palma d'Oro" International Piano Competition in 2021.

Uladzislau was a finalist at the 2022 Cliburn Piano Competition, then secured third prize at the Ljubljana International Piano

Competition and second prize at the Sydney International Piano Competition in 2023. Since 2023, he has studied at the Reina Sofia School of Music in Madrid under Professor Stanislav Ioudenitch. In 2024, he won second prize at the Maria Canals International Piano Competition, first prize at the Mimas Piano Competition, second prize at the Vigo Piano Competition, first prize at the Dinu Lipatti Piano Competition, and first prize at the CIPCE International Piano Competition. That year, Decca Australia released a CD of his Sydney Piano Competition recordings.

In 2025, Uladzislau won second prize at the Iturbi International Piano Competition in Valencia, along with the Audience Prize and a special prize for the best performance of a Beethoven piano concerto.

WOLFGANG AMADEUS MOZART (1756 - 1791)

The overtures to several of Mozart's operas have long been "accepted" as independent works within the repertoire of philharmonic orchestras. They require well-developed orchestral technique and interpretative precision; for this reason, they can be regarded as a benchmark for assessing the artistic level of both orchestra and conductor.

"The Magic Flute" ("Die Zauberflöte"), Mozart's final opera, dating from 1791, holds a special place among his stage works (libretto by Emanuel Schikaneder). Unlike his other operas, which in terms of form are closer to Italian opera, the expression of *The Magic Flute* is more akin to a dramatic mystery play. The libretto itself, complex and symbolic, was written in German rather than Italian, as in Mozart's other operas. The unusual character of the work is also supported by the composer's mastery in constructing convincing sonorities, fully shaped as an expression of ideas. The premiere took place in Vienna, at the Burgtheater, on September 30, 1791, under the musical direction of the composer.

Three powerful chords of the full orchestra mark the introductory Adagio, dark and somber in color. The main theme (Allegro) is introduced by the second violins and is then taken up in fugato by the other string sections (with bows). After the fourth statement of the theme, the

musical discourse takes on a freer turn. A forceful crescendo concludes the first part. A brief Adagio follows, consisting again of three chords repeated three times by the wind instruments (in relation to the opera's symbolism, the number three plays a certain role), after which the second part begins. Here, the main theme is reintroduced into the musical flow, this time in an effective contrapuntal treatment. The calm character of the minor-key music disappears. Gradually, the atmosphere brightens, leading to a lively and optimistic conclusion.

The feeling conveyed by the music of Mozart's second piano concerto written in 1786—Piano Concerto No. 24 in C minor, K. 491—recalls the overwhelming sadness that characterizes the melodic content of the Sonata in E minor (which the composer had written years earlier, during his final trip to Paris).

Of the two piano concertos composed in minor keys (in D minor and C minor), the latter seems to be the result of even more troubled thoughts. Its painful thematic material is expressed through a masterful weaving of musical ideas, assigned in turn to the full symphonic ensemble, the wind instruments, the piano, or even individual instruments (flute, oboe, or clarinet).

Never in the history of the concerto has

a first movement possessed such breadth and inner tension. The string group, over the dark timbre of the bassoon, presents in unison a restless theme that asserts itself more and more strongly through increasing intensity. After the appearance of this musical idea—initially timid, then energetic and threatening—and after a moment of fleeting calm brought by the dialogue between the wind group (like a concertino) and the orchestra, the piano begins its confession with a plaintive melody. The orchestra seeks to dispel this oppressive atmosphere by restating the initial theme, which the piano, seemingly resigned, takes up and unfolds in its agitated language. A glimmer of hope appears in the form of a calm episode, presented in turn by the piano, the winds, and the full orchestra, but it lacks lasting strength. What must be emphasized regarding the music of this first movement is that neither virtuosic passages nor ornamental writing diminish its dramatic intensity.

In the second movement (Larghetto),

the piano assumes a difficult role—that of a character who has overcome sorrow, who has risen above anguish. Its simple melody flows soothingly, evoking deep emotions. The orchestra discreetly echoes it without disturbing its clarity. New ideas appear (in lied form, following the scheme A – B – A – C – A), yet the pure melody, with carol-like inflections, resumes its course, concluding one of the most expressive slow movements in Mozart's concertante works.

In the finale (Allegretto), the rondo form is replaced by that of theme and variations. The thematic subject, presented softly (piano) by the orchestra, with sad resonances fitting the work's atmosphere, gradually brightens through the intervention of the piano and then the winds, eventually reaching heroic, march-like accents. (Text adapted from Ioana Ștefănescu, *A History of Universal Music*, vol. II, Romanian Cultural Foundation Publishing House, 1996, pp. 209–211.)

SERGHEI PROKOFIEV (1891 - 1953)

Sergei Prokofiev began working on his Piano Concerto No. 2 in G minor, Op. 16 in 1912 and completed it the following year. However, that original version of the concerto has been lost; the score was destroyed in a fire during the Russian Revolution. Prokofiev reconstructed the work in 1923, two years after finishing his Piano Concerto No. 3, and stated that it was “so completely rewritten that it could almost be considered Concerto No. 4.” Performing as the soloist, Prokofiev premiered this “No. 2” in Paris on May 8, 1924, under the baton of Serge Koussevitzky.

The work is structured in four movements. The first and last movements each last around twelve minutes and rank among the most dramatic pieces in all of Prokofiev's piano concertos. Both contain long, elaborate cadenzas, with the cadenza of the first movement alone occupying nearly the entire second half of the movement.

The first movement begins deceptively quietly, almost like a gentle Chopin nocturne. However, this fragile lyricism is short-lived. The music builds in intensity, leading to a monumental and terrifying solo cadenza that thunders with

crushing dissonances and extreme virtuosity, before a ghostly echo of the opening theme brings the movement to a close.

Very brief, the second movement is a frenetic *perpetuum mobile*. The soloist must perform an unrelenting stream of rapid sixteenth notes at a dizzying speed, making it one of the most technically demanding passages in the piano repertoire.

Instead of a slow, lyrical interlude, the third movement is a bizarre and menacing march. The legendary pianist Sviatoslav Richter described its disturbing and oppressive atmosphere as sounding like “a dragon devouring its young.”

The finale mirrors the grand scale of the first movement, opening with an explosive avalanche of notes and aggressive orchestral interventions. This turbulent frenzy is sharply contrasted by a dreamy, intimate melody reminiscent of a Russian folk song. An extended cadenza ultimately erupts, driving the work to a bombastic conclusion.

DISTRIBUȚIE ORCHESTRĂ

/ 5 iunie 2026

Vioara I

Gabriel NIȚĂ
concertmaestru
Valentin ILIUȚĂ
Cătălin SASU
Dan FLORICĂ
Steliana BORDEIANU
șef partidă
Simona PETRENCU
Dan PREDOI
Gigel MILCU
Cristina LEOVEANU
Cătălina SAVU

Vioara a-II-a

George BUTUȘINĂ
solist instrumentist
Roxana ILIUȚĂ
șef partidă
Adrian BADEA
Iuliana PREDOI
Alin ROMAN
Darius MELENCOVICI
Iulian STAN
Marian ROMAN

Violă

Titu CURTEANU
solist instrumentist
Elena ORAVEȚ
șef partidă
Dorina RADOSAVLEVICI
Andreea CĂPĂȚĂNĂ
Mariana MORARU
Ștefania MITRICĂ

Violoncel

Ionuț VOINEA
solist instrumentist
Maryia POPOVA
Raluca PESCLEVEI
Elvis CIUCULESCU
șef partidă
Rucsandra HALIȚCHI

Contrabas

Ion BIROVESCU
solist instrumentist
Traian BADEA
Radu RUSOIU

Flaut

Ciprian ION
solist instrumentist
Yurii TOVARNYTSKYI

Oboi

Irina ȚAPEȘ
șef partidă
Constanța SCLIFOS
solist instrumentist

Clarinet

Eugen DUMINICĂ
solist instrumentist
Bogdan UȚĂ
solist instrumentist

Fagot

Mihail TCACI
solist instrumentist
Lacezar PAVLOV

Corn

Cezar FLOREA
Gilbert NEGOIȚĂ
Marcu DIACONU
Daniel ȚÎRLOAICA

Trompetă

David COTOI
solist instrumentist
Dumitru STĂNESCU

Trombon

Alexandru AOLĂRIȚI
solist instrumentist
Alexandru ȚAPEȘ
Dacian MÂNDRU
șef partidă

Tubă

George HĂIDĂUȚU
solist instrumentist

Timpani

Sorin SĂCEANU
solist instrumentist

Percuție

Emanoil CHELARU
Florin DAVIȚOIU

SPONSORI

PARTENERI MEDIA

Caiet-program realizat de Radu Jianu
Traducere text: Cosmina Titea
GRAFICĂ: DANIEL ENE